Září–říjen 2026 č. **212**

Informační leták
Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 31. července – Sv. Ignáce z Loyoly

Drazí věřící,

letos o pouti naší duchovní rodiny do Zlatých Hor zavítá P. Franz Schmidberger FSSPX. P. Schmidberger byl druhým generálem Kněžského bratrstva, úřad převzal přímo od našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra. Za jeho vedení padlo v roce 1988 osudové rozhodnutí o vysvěcení čtyř světících biskupů, čímž byla zajištěna naše budoucnost a neustálé intriky proradného kardinála Ratzingera byly odsouzeny k nezdaru. P. Schmidberger jako generál také doprovodil našeho zakladatele do krypty v Ecône.

I když sám nepatřil k té nejprvnější generaci kněží Kněžského bratrstva, jako např. Msgr. Tissier de Mallerais, patřil k první generaci německých kněží a brzy byl povolán do generalátu, kde byl jedním z nejbližších spolupracovníků Msgr. Lefebvra, a zůstal jím až do jeho smrti.

P. Schmidberger také navštívil v roce 1991 na pozvání paní Dagmar Bílkové jako generální představený Československo a rozhodl o započetí českého apoštolátu. Sám už v Československu koncem šedesátých let byl. Hlavně skrze paní Katharinu Tangari, která až do své smrti roku 1989 podporovala Kněžské bratrstvo a byla s P. Schmidbergerem v kontaktu, získal vroucí úctu k Pražskému Jezulátku.

V Kněžském bratrstvu je P. Schmidberger znám i jako oblíbený a horlivý kazatel ignaciánských exercicií, včetně třicetidenních, a nikdo v německé jazykové oblasti nekázal více kurzů než on. Tradici kázání exercicií přijal přímo od P. Barriella, jenž působil jako spirituál v Ecône.

Z výše řečeného vyplývají i témata dvou plánovaných přednášek, jedna je o díle exercicií a druhá o životě a práci po boku našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra.

Při své návštěvě ve Zlatých Horách vysvětí P. Schmidberger Dům svaté Hedviky.

V tomto letáku naleznete postupně zveřejňovaná stanoviska našich představených k biskupským svěcením. Krátce lze říci, že se neděje nic mimořádného, opakuje se cirkus z roku 1988, protože vatikánští intrikanti se těžko smiřují s tím, že se jim nepodařilo nechat stejně jako tehdy naše biskupy

vymřít, a tak si připravit cestu k likvidaci tradice. Stejně jako tehdy „fráteníci“ parazitují na naší budoucnosti, čímž svědčí o životaschopnosti svého hostitele, bez něhož by brzy pošli, přičemž horlivě leští kliky a svými prokoncilními postoji a pokrokovostí nechávají daleko za sebou všechny rozumné a katolicky smýšlející diecézní kněze.

A musím říci, že s osobní sympatií vzpomínám na papeže Františka, s jehož extrémně moderními názory jsme mnohdy nemohli souhlasit, ale který jednal s námi narovinu a s respektem, a mnohdy Kněžskému bratrstvu pomohl, konkrétně i u nás, když na prosbu Msgr. Fellaye podpořil registraci Kněžského bratrstva v ČR státem a odmítl námitky kardinála Duky, který je chtěl prosadit skrze kardinála Müllera.

V *Traditionis custodes* pak otevřeně napsal, o co šlo Benediktovi XVI. v *Summorum pontificum*, a s tímto typem intrik tak skoncoval. Tož se za něj občas pomodleme, určitě to může potřebovat.

S kněžským požehnáním
P. Tomáš Stritzko FSSPX

Jak hodnotit užívání marihuany z lékařského a morálního hlediska?

MUDr. Ilona Burdová

Nebudeme si nic nalhávat, v současné době je užívání různých drog rozšířené a tento problém se nevyhýbá ani katolíkům. Abuséři často problém bagatelizují, přičemž argumentují tím, že jde o neškodnou drogu, která jim v mnoha směrech pomáhá a víceméně neškodí, a už vůbec není předstupněm k užívání „tvrdších“ drog.

Jaká je však realita? Stručná rekapitulace, co vlastně ta „tráva“ je: jako kanabinoidy jsou souhrnně označovány psychoaktivní substance (hašiš, marihuana) pocházející z indického konopí Cannabis sativa. Indické konopí obsahuje více než 60 druhů kanabinoidů, z nichž některé mají výraznější psychotropní efekt. Klíčovou substancí je tetrahydrokanabinol (THC).

Asi není nutné detailně popisovat způsoby konzumace, je to všeobecně známé. Možná méně známé je, že vylučování THC z organismu trvá velmi

dlouho, biologický poločas je 30 hodin, přičemž stopová množství lze v moči nalézt i po několika dnech až týdnech po užití. I po delší době od užití drogy člověk může mít tzv. flashbacky (účinky podobné stavu po užití drogy, trvající však jen krátce).

Kanabinoidy mají výrazné antikonvulzívní (protikřečové), antiemetické a také analgetické účinky. Proto jsou také legálně využívány v medicíně. Je však nutná přísná kontrola, aby se zabránilo zneužívání.

Jsou však pacienti, kteří užívají konopí v rámci „samoléčby“ nejrůznějších potíží (úzkosti, deprese, stavy napětí). Doma vypěstované rostlinky či „matroš“ získaný od dealerů či kamarádů jsou celkem pohodlným zdrojem této drogy, aniž by člověk byl někde evidován.

Jaké jsou účinky kanabinoidů? Pozitivním účinkem může být již výše uvedené zklidnění, zlepšení nálady, snížení intenzity bolesti a nevolnosti, protikřečové účinky. Vyskytují se však i nežádoucí účinky: např. výkyvy nálady, úzkost, abnormality vnímání (zpomalené vnímání času nebo naopak myšlenkový trysk, iluze či halucinace). Také zhoršení úsudku, pozornosti, zpomalení reakčního času, pocity derealizace a depersonalizace, někdy i podezíravost (paranoidita). Zhoršená schopnost soustředění může po jedné dávce trvat i několik dní. Požití vyšších dávek může způsobit až delirium s příznaky paniky. Vážným důsledkem je kanabisová psychóza, trvající až několik týdnů. Užití drogy může provokovat propuknutí dalších ataků schizofrenie u pacientů, kteří ji už dříve prodělali.

Zanedbatelné nejsou ani důsledky dlouhodobého užívání, např.: poškození dýchacích cest a plic, poruchy plodnosti, úzkostně-depresívní stavy, apaticko-abulický syndrom (stav hluboké netečnosti, ztráty motivace k jakékoliv činnosti, lhostejnost a citová otupělost – a zoufalí příbuzní pak říkají: „všechno je mu jedno, nic nedělá, nic ho nezajímá…“).

Často bagatelizovaným následkem je role kanabinoidů jako „startovací“ či „vstupní“ drogy k užití „tvrdších“ drog. Zvláště ve společnosti se snadno stane, že někdo přijde s nabídkou „vyzkoušet ještě něco lepšího.“ Odolává se těžce, zvláště když je člověk už „pod vlivem“ a je oslabena jeho vůle. Nelze tvrdit, že je „tráva“ nutně předstupněm pro tvrdší drogy, ale nelze ani bagatelizovat, že se to také děje. Ostatně sami pacienti mi to občas přiznávají…

Proč nelze řídit auto pod vlivem marihuany? Co se může stát? Porucha pozornosti a koordinace pohybů, nepřiměřené reakce, riskantní jízda… Je velmi správné, že řízení motorového vozidla pod vlivem drog je přísně zakázáno! Nutno mít na paměti vylučovací poločas „trávy“, který je na rozdíl např. od alkoholu daleko delší.

Syndrom závislosti a odvykací stav: závislost na marihuaně je spíše psychická. Odvykací stav se vyskytuje spíše výjimečně (vzhledem k pomalému vylučování kanabinoidů). Projevuje se psychomotorickým neklidem, podrážděností, nervozitou, úzkostí, depresemi a bolestí hlavy. Většinou během několika dnů dojde ke spontánní úpravě stavu, tyto příznaky však v menší míře mohou trvat i několik týdnů.

O statistice se říká, že jde o „přesné počítání s nepřesnými čísly.“ Proto neuvádím čísla z oficiálních statistik, protože řada uživatelů této drogy v nich není zahrnuta. Již takřka běžným jevem je rekreační či víkendové užívání.

Co lidi vede k užívání drog? Důvodů bychom našli více. Mnohdy je ve hře problémová dysfunkční rodina, špatní kamarádi, liberální společnost i nějaký ten spouštěcí faktor. Nelze zlehčovat ani zdravotní problémy, které k abusu někdy vedou. „Samoléčba“ bolestí, depresí, stavů napětí či úzkostí. Časem lidé stejně zjistí, že zpravidla k úplnému uzdravení po užití drogy nedojde. Pak je na místě léčba u příslušného specialisty.

A na závěr si položme otázku: může katolík užívat drogy? Droga je jako oheň: dobrý sluha, zlý pán. V přesně definovaných indikacích lze používat k léčbě i návykové látky, které však podléhají přísné evidenci a kontrole. Mám na mysli např. nesnesitelné bolesti, Parkinsonův syndrom, úporné zvracení při chemoterapii, přičemž se ale ani v těchto případech nemůžeme vyhnout možným nežádoucím účinkům. Nutno zvážit poměr přínosu a rizik. Vždy je potřeba napřed vyzkoušet méně rizikové způsoby léčby.

Rekreační užívání kanabinoidů je rizikové, ať už z hlediska akutní intoxikace (neadekvátní vnímání, chování, riziko dopravních nehod, …) nebo dlouhodobých účinků (především apaticko-abulickému syndromu popsanému již výše). Užívání drog „jen tak“, z nudy, na večírcích či v partách, není ničím omluvitelné a zdůvodnitelné. Kromě léčebného užívání, které by mělo být pod dohledem lékaře, je užívání marihuany hříšné, protože Desatero Božích přikázání nám mimo jiné zakazuje ničit vlastní zdraví, a to i psychické.

Dopis P. Stritzka věřícím před biskupskými svěceními

V Brně, na svátek Panny Marie Ustavičné Pomoci, 27. června 2026

Drazí věřící,

v nadcházejícím týdnu se mnozí z nás vydávají na biskupská svěcení do Ecône, další jistě budou sledovat přímý přenos ceremonie na internetu a věřím, že všichni se sjednotíme v modlitbě za naše Kněžské bratrstvo sv. Pia X., s vděčností vzpomeneme našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra a Msgr. Antonia de Castro Mayera, kteří svěceními v roce 1988 zajistili svátostný život pro věrné katolíky, život v katolických komunitách, v církevní struktuře katolických společenství, který je nedílnou součástí katolicity. Budeme se modlit za naše stávající i budoucí biskupy, za naše představené, za nás všechny. To vše proto, abychom byli „martyroi" – svědci víry pro budoucnost a obnovu Církve. Svědectví víře vyžaduje oběť, někdy oběť krvavou, někdy oběť trpělivosti ve zkouškách a protivenstvích.

Letos v červnu byli blahořečeni dva svědci víry – mučedníci, kteří byli umučeni v hrozných mukách komunistickými pochopy z rozhodnutí nejvyšších stranických autorit. I oni svědčili o víře, o téže víře Církve, o níž musíme svědčit i my. Nelneme k nějakým věroučným novotám, stačí, když budeme s Církví vyznávat to, co tato naše Matka a Učitelka vždy vyznávala, tomu dávají pečeť pravosti všichni ti, kteří žili a zemřeli věrni víře předků. Při ceremonii blahořečení babických mučedníků pronesl papežský legát kardinál Michael Czerny slova, která ve vztahu k naší cestě do Ecône zní providenciálně: „Blahoslavení Jan a Václav nás nevolají k tomu, abychom hledali pronásledování. Volají nás k tomu, abychom nezaprodali pravdu za pohodlí nebo proto, abychom se vyhnuli konfliktu. Volají nás, abychom nevyměnili víru za uznání od druhých, abychom nemlčeli tam, kde by mělo zaznít svědectví. Volají nás, abychom neobětovali vlastní svědomí kvůli pohodlí, kariéře či ‚rozumnému přizpůsobení se'. Volají k odvaze zůstat pravdiví i tehdy, když je to nepopulární, k věrnosti i tehdy, když nepřináší okamžitý úspěch, a k víře, která nehledá potlesk, ale chce zůstat v souladu s evangeliem."

V tomto duchu Vás srdečně zdraví a žehná
P. Tomáš Stritzko FSSPX – děkan

Dopis věřícím po návratu z Ecône

V Brně, 4. 7. 2026

Drazí věřící,

dovolte mi po krátkém čase se na vás ještě jednou několika slovy obrátit.

Nejprve bych chtěl zmínit nesmírnou radost z toho, že pro budoucnost tradice byli vysvěceni čtyři světící biskupové. Všechny duchovní zážitky nelze slovy dostatečně vyjádřit, zmíním pouze dva. Když vcházel po obřadech náš generál P. Davide Pagliarani do sálu sv. Theodula, kde byl připraven pro členy Kněžského bratrstva slavnostní oběd, byl uvítán tím nejbouřlivějším potleskem vestoje, potleskem všech přítomných – biskupů, kněží, ostatních členů. Tento spontánní potlesk bez médií a veřejnosti byl dojemný výraz jednoty, věrnosti a vděčnosti nás všech. Zůstaneme-li jednotní, shromáždění okolo našeho generálního představeného v duchovním spojení s naším zakladatelem Msgr. Marcelem Lefebvrem, u jehož hrobu jsme za jeho dílo a všechny jím uchované milosti děkovali a prosili za další ochranu, tak obstojíme ve všech zkouškách a protivenstvích.

Druhý zážitek byl neplánovaný, byla to mimořádná dvojitá bouře, jakou ani pamětníci v Ecône nepamatovali, v průběhu svěcení samých. Všichni se začali modlit pod vedením představených slavný růženec. Věřící v dešti klečeli na rozmáčené zemi, nevypukla žádná panika, do konce růžence bouře ustála a za chvilku vysvitlo slunce. Jako by nám nebe říkalo: „Veliká se bouře blíží, boj se zdvíhá ze všech stran, proti Kristu, proti kříži zuří vztek pekelných bran“, ale pokud se s důvěrou obrátíte k Matce Boží, tak proti vám ani peklo, ani Tucho nic nezmůžou.

Prazvláštní reakce přišla z oficiálních míst „církve koncilu“. Dozvídáme se, že nejen členové, ale i všichni věřící Kněžského bratrstva, kteří se s jeho postoji sjednocují, jsou vzhledem ke schismatu exkomunikováni. Že se jedná o „schisma“ bylo však už řečeno v Ecclesia Dei afflicta v roce 1988 po prvních biskupských svěceních. Toto nebylo Svatým stolcem nikdy vzato zpět ani při rozhovorech s Kněžským bratrstvem, ani při udělení jurisdikce pro

zpovědi a při pokynu biskupům, aby udělovali jurisdikci pro svátost manželství, papežem Františkem. Tož jsme všichni schismatici na druhou, exkomunikováni z exkomunikace, dvě mínus dávají vlastně plus, tož jsme asi kardinálem Fernándezem přijati zpět do communia, kromě dvou světitelů, z nichž byla exkomunikace sňata v roce 2009 papežem Benediktem XVI. Než v Římě něco vyplodili, měli si asi dát na hlavu mokrý hadr, doporučení z Postřižin mi bázeň nedovoluje, i když by při tom kardinál Fernández mohl učinit nové theologické objevy o blaženosti svatých. (Tento neslavně proslul svými erotickými publikacemi, jež vydává za duchovní rozjímání.)

Otázka je, jak to funguje u pravoslavných. Upadají i oni jako skuteční schismatici každým biskupským svěcením bez papežského mandátu znovu do schismatu? To už budou schismatici na n-tou. Nebo jsou s církví koncilu v ekumenické jednotě, přičemž tato koncilním sektářstvím ztrácí jednotu s katolickou Církví a tím není v plné jednotě ani s Kněžským bratrstvem, které je součástí katolické Církve?

A být v jednotě s kardinálem Fernándezem a jeho svéráznou pornotheologií, to není moc o co stát, to by člověk mohl utrpět mravní úhonu.

Kuriozitou je i to, že dosud poměrně jednoduchý odchod kněží od Kněžského bratrstva do „církve koncilu“ byl značně ztížen, musí ho schvalovat Řím a dotyčný platí jeden až tři roky za duchovně malomocného – dotyčný je přijat ad experimentum na zkušební dobu bez inkardinace. Tato velekněžská služba Svatého stolce asi naznačuje, že Řím o zrádce nemá až tak zájem, ale ono to ani nevypadá, že by se u nás vytvořila jidášská fronta na třicet stříbrných, obzvláště když zrádce bude i od svých nových představených ocejchován za vola. Tož tak se věci mají.

Mám ještě dobrou zprávu ze Zlatých Hor. Podařilo se nám vyjednat koupi sousedního pozemku na dětské hřiště. Cena čítá okolo 1,5 milionu CZK, budeme vděční za každý příspěvek na tento účel na český dárcovský účet našeho Kněžského bratrstva. Za každý příspěvek zaplať Pán Bůh.

S kněžským požehnáním
P. Tomáš Stritzko FSSPX – děkan

PS: Názory kardinála Fernándeze se mění. Toto pronesl jako arcibiskup v katedrále v La Plata v roce 2023: „Každý bratr a každá sestra má větší hodnotu než cokoliv na této zemi. Víte, že po mnoho staletí šla Církev jiným směrem. Aniž by si to uvědomovala, vyvíjela celou filozofii a morálku plnou klasifikací, aby lidi škatulkovala, aby na ně dávala nálepky: ‚Tento je takový, tenhle onaký, tento může jít k přijímání, tenhle nemůže, tomuto lze odpustit, tomuto ne.‘ Je hrozné, že se nám to v Církvi stalo. Díky Bohu nás papež František pomáhá z těchto schémat osvobodit. Nechceme být mistry v posuzování druhých, protože Ježíš nám v Evangeliu dal velmi praktickou radu: ‚Nesuďte druhé a nebudete souzeni; neodsuzujte druhé a nebudete odsouzeni.‘ Jak výhodný obchod! Takže si musíme dávat obrovský pozor, a nakonec říká: ‚Jakou měrou měříte vy druhým, takovou měrou naměřím já vám.‘ K čertu.“

Není nadto být názorově konzistentní. Nebo že by se pan kardinál pro případ Kněžského bratrstva obrátil k „jinému směru“ a sám upadl do schémat, před kterými varuje?

„Zůstaňme pevní, setrvejme v modlitbě a mějme důvěru v to, že pravda obstojí.“

Slovo P. Johannese Regeleho FSSPX, představeného distriktu

„Církevní právo se dnes interpretuje pro přátele a používá vůči nepřátelům“ – to mi řekl jeden vysoký církevní hodnostář.

Důstojní a velební spolubratři, ctihodní bratři a sestry v řeholním stavu, drazí věřící, přátelé a dobrodinci!

Když jsme dnes, v sobotu 4. července 2026, po ranní mši svaté v sídle distriktu v Jaidhofu měli jako obvykle ještě i svátostné požehnání, zpívali jsme před *Tantum ergo* také – jako vždy – *Oremus pro Pontifice nostro Leoni*. Činili jsme tak s radostí a pokojem, i když tyto dny byly zcela mimořádné. Jsme v jednotě s papežem!!! Jsme jakožto katolíci i dnes i zítra a stále velmi hluboce spojeni se Svatým otcem a místním biskupem a milujeme je přes všechny rozpory. Jsme a zůstaneme římskými katolíky.

V posledních dnech jsem dostával velmi mnoho telefonátů a dopisů, prakticky neustále. Včera mi volal jeden milý věřící, penzionovaný gymnaziální profesor a bývalý místostarosta: „Milý otče Jene, kardinál Víctor Fernández odpálil atomovou bombu proti nám a celé katolické tradici. Ale my se modlíme a zůstáváme věrní a povede se nám jako jezuitům v Hirošimě 6. srpna 1945, kteří zůstali zázrakem nezasaženi, přestože se nacházeli nedaleko epicentra; modlili se růženec.“ Děkuji všem za úžasné nadpřirozené smýšlení, za sílu. Viděli jsme to i při samotné ceremonii 1. července. Nečas a silný déšť nedokázaly vyhnat 15 000 přítomných věřících, všichni zůstali a zpívali růženec. V těchto pohnutých dnech k nám všem přicházejí ustarané zprávy, otázky a také projevy znejistění od příbuzných, přátel, spolupracovníků atd. Tomu rozumíme až příliš dobře. Co se v posledních dnech stalo, to je velmi závažné – a my nechceme nikoho odbýt zbožnými floskulemi, nýbrž jasně a čestně se všemi hovořit.

Jsme a zůstaneme římskými katolíky. Na tom žádný dekret nic nezmění

Pravda se nebojí žádné zkoušky. Velmi mnozí o nás mluví, aniž by nás skutečně znali, někteří duchovní a laičtí teologové v Rakousku a jiných zemích se cítí nuceni přidat se k ochraptělému křiku vlastně nepřátel víry a Církve, aniž by s námi kdy měli osobní kontakt a blíže nás znali. Jsme hříšníci, jsme povinni být pokorní osobně i jako společenství, ale bouře, která se nyní rozpoutala, ukazuje koneckonců nenávist vůči celé katolické tradici.

Schisma není pouhé vnější jednání. Schisma předpokládá vůli k odštěpení. Tuto vůli nemáme. Nikdy jsme ji neměli. Vyznáváme primát papeže, neomylnost učitelského úřadu atd. Nejednáme proti Církvi, ale pro ni. Kdo chce zachránit Církev, nemůže ji chtít současně opustit. Není tu žádné schisma, žádný úmysl se odloučit.

Stejně tak se to má s námi. Žádná vůle se oddělit – žádné schisma. Tak jednoduché a tak důležité.

Slyšme generálního představeného: *„Někteří si mohou myslet, že stojíme před nějakým dilematem. Rozhodli jsme se pro plnost víry, odlučujeme se ale od Církve. Budeme tedy volit mezi vírou a Církví. Oddělíme se od Církve, abychom zachovali víru? To je jen zdánlivé dilema. Patříme k Církvi v první řadě skrze víru, skrze vyznání víry Církve bez zábran. Tak jako člověk náleží k nějakému národu, protože mluví stejným jazykem, sdílí stejnou identitu a stejnou kulturu; tak jako člověk patří do nějaké rodiny, protože má stejné jméno a žije v tomtéž domě, patří člověk také k Církvi, protože vyznává stejnou víru. Jedná se tedy o falešné dilema, do něhož nechceme vstupovat, neboť nemůže volit mezi vírou a Církví – to nemůže nikdo. Chceme víru Církve, abychom zůstali v Církvi. Chceme Církev skrze víru, ve víře.*

Je velmi důležité to pochopit, i když ti, kteří stojí proti nám, to pochopit nechtějí. Toto vše není jen nějaký názor, otázka pocitu, není to volba. Je to nutnost. Vyčítají nám, že nemilujeme papeže, vyčítají nám, že ho nerespektujeme. Ale právě proto, že papeže upřímně milujeme – jako náměstka Kristova, jako hlavu Církve –, se již nechceme dívat na to, jak je papež ponižován vedle falešných pastýřů, zástupců nepravých náboženství. Jak často jsme to viděli v posledních letech? Právě proto, že milujeme náměstka Kristova, ne-

chceme toto ponižování papeže déle snášet – ponižování, které padá na celou Církev, která je stavěna naroveň s falešnými náboženstvími.“ (Kázání z 1. července 2026.)

Skrze Kněžské bratrstvo se mnoho lidí navrátilo do Církve

Především však samy za sebe mluví tisíce duší, které díky apoštolátu Bratrstva znovu nalezly katolickou víru a náboženskou praxi. Trpěly, jsou upřímné. Společenství, které nese takové plody, nestojí mimo Církev. V posledních hodinách se také přihlásilo mnoho nových, převážně mladých katolíků, kteří se pod vlivem událostí posledních dnů rozhodli k nám přijít. Rýsují se nová duchovní povolání. V příštím studijním roce budeme mít v kněžském semináři 13 seminaristů z našeho distriktu, 12 dalších mladých mužů nám v posledních týdnech zaklepalo na dveře, protože se chtějí stát kněžími, tato povolání budeme prověřovat.

Milí přátelé, zůstaňme pevní a plní lásky, zůstaňme v našich reakcích nadpřirození a mějme důvěru v to, že pravda obstojí, a já doufám, že přijde den, kdy nám dají šanci být slyšeni. Svatý církevní otec Atanáš byl vyhnán, pravda nikoliv. Svatý Jan z Kříže byl svými vlastními spolubratry vězněn a bičován, velmi mu ubližovali. Máme mnoho velkých příkladů v dějinách Církve. Zůstaňme věrnými katolíky v pravém a vlastním smyslu.

Zdá se, že mnohé je přece jen cílená kampaň proti nám, ale všichni věrní katolíci jsou pronásledováni. Přijímáme to klidně a odevzdaně a prosíme Boha o veškerou pokoru a lásku.

Využijme toho množství příležitostí k rozhovoru v těchto dnech k dobrým, srdečným a osobním rozhovorům, zcela v pravém církevním duchu. Kéž nám Bůh k tomu obzvláště žehná!

Nastoupila vůbec platně exkomunikace? Svátosti zůstávají samozřejmě platné

Další důležitý bod pro všechny, kteří se ptají: Nastoupila vůbec platně exkomunikace? Odpověď po bližším církevněprávním zkoumání zní: Ne – a sice ze tří nezávislých důvodů:

Výchozí norma
Řím se odvolává na can. 1387 CIC: biskupské svěcení bez papežského pověření s sebou nese obvykle automatickou exkomunikaci. Ale – a to je rozhodující – tento trest nenastupuje, jestliže se uplatní všeobecná pravidla ohledně stavu nouze, omylu a skutkových trestů. A to je zde přesně tento případ.

První důvod: skutečný stav nouze – can. 1323, 4°
„Žádnému trestu nepodléhá ten, kdo [jednal] z nutnosti nebo závažné nesnáze."

Svěcení byla provedena k zachování tradičního kněžství, biřmování, svěcení a tradičních svátostí pro tisíce věřících. To není žádná záminka – to je skutečný církevní stav nouze. Biskupské svěcení není samo o sobě nic špatného, je to svátost. Spor se týká pouze chybějícího papežského dovolení, ne jednání samého. To se uskutečnilo nikoliv ke škodě, nýbrž ke spáse duší. Pokud je tu skutečný stav nouze, potom žádná exkomunikace.

Druhý důvod: nezaviněná nevědomost – can. 1323, 7°
„Žádnému trestu nepodléhá ten, kdo bez své vlastní viny se domníval…"

I kdyby Svatý stolec tvrdil, že objektivně neexistoval žádný nouzový stav – rozhodující zůstává, zda jednající biskupové nezaviněně věřili, že je tu stav nouze. Ani nemusí být prokázáno, že nouzový stav objektivně existoval. Stačí, že jednající o tom byli v dobré víře přesvědčeni. Potom se uplatní can 1323, 7° – a nenastupuje žádná automatická exkomunikace.

Třetí důvod: žádný trest – can. 1324 §3
„Za okolností, o nichž v §1, nestíhá viníka trest."

I kdyby se někdo zaviněně mýlil – i tak zabraňuje can. 1324 §3 automatické exkomunikaci. Bylo by možno nanejvýš uložit mírnější trest nebo pokání. Ale nastoupení nějakého samočinného trestu nelze za těchto okolností tvrdit.

Výsledek – i v nejhorším případě:
I když Řím říká, že objektivně zde nebyl žádný stav nouze, FSSPX se mýlilo a tento omyl byl dokonce zaviněný – i tehdy říká církevní právo jasně: žádný automatický trest.

Can. 1323, 4°: skutečný stav nouze – žádná exkomunikace.
Can. 1323, 7°: nezaviněně domnělý stav nouze – žádná exkomunikace.
Can. 1324 §1 + §3: i zaviněně mylně domnělý stav nouze – žádný automatický trest.

Na doplnění, což je důležité pro všechny, budiž dodáno toto: Papež František svým apoštolským listem *Misericordia et misera* v roce 2016 udělil kněžím Bratrstva pravomoc k platnému poskytování zpovědi. Další papežský list z roku 2017 umožnil platnou asistenci při uzavírání sňatků.

Dikasteriální nóta – tedy dokument nějakého kardinála – nemůže jednoduše rušit papežské akty. K tomu by bylo zapotřebí výslovného papežského odvolání. To zde však není. Dokud chybí, zůstávají i tyto pravomoci účinné.

Zpovědi a manželství, které jsou udělovány kněžími Bratrstva, jsou nadále platné.

Byli jsme jednoznačně připraveni ke skutečnému dialogu a také zůstáváme.

Již po mnoho let se odmítá dialog s námi téměř na všech úrovních, všechny dveře jsou zavřené. Dopisy generálního představeného papeži Lvu XIV. zůstaly bez odpovědi, nebyla poskytnuta žádná audience, žádný rozhovor. Na diecézní úrovni to vypadá podobně (s několika velmi potěšitelnými výjimkami v několika diecézích, především také v Rakousku[1]), často jsem nedostal žádnou odpověď, zdá se, že již neexistují elementární pravidla slušnosti. Budeme se z naší strany snažit pokračovat v cestě komunikace. K tomu však musí být připravenost na obou stranách a žádné falešné manévrování.

Zůstáváme Římany až do posledního dechu

Vzpomeňme v těchto dnech na slova jednoho z prvních kněží našeho Kněžského bratrstva, P. Emmanuela du Chalarda, k 50. výročí založení Kněžského bratrstva v roce 2020, která zde rádi opakujeme, protože jsou v našich dnech velice důležitá:

„Neznám preláta, který by byl ‚římštější' než Msgr. Lefebvre. Byl s Římem těsně spojen, vždyť také získal své vzdělání v kněžském semináři Santa Chiara ve Věčném městě. Jeho úloha misijního biskupa a papežského delegáta

[1] S obdobnou vstřícností, za niž jsme českým biskupům velmi vděční, jsme se setkali i v České republice. (Pozn. otce děkana.)

pro francouzsky hovořící Afriku jej pravidelně přiváděla do Kurie. Africké záležitosti mu umožnily stát se dobrým znalcem vlastně všech dikasterií Svatého stolce. Každým rokem byl jakožto delegát přijímán Piem XII. na audienci.

Pro arcibiskupa nebylo větší cti než sloužit Církvi pod vedením nástupce sv. Petra. Pro arcibiskupa to byla otřesná zkušenost, když viděl, jak se ‚Rýn vlévá do Tibery', když modernismus tak očividně pronikl do Říma. Arcibiskup Lefebvre měl jediné přání, totiž zachovat katolickou víru nezkrácenou.

Když byl poté od Říma roku 1976 postižen suspenzí a divinis a roku 1988 exkomunikací, považoval tyto akty sice za neplatné, ale touto situací trpěl. Celá léta byl římskými úřady povzbuzován a utvrzován za všechno dobro, které vykonal v Africe. Za stejný způsob jednání mu nyní vyhrožovali církevními tresty. Ale arcibiskup zůstal Římanem až do posledního dechu. Nezapomeňme, že poslední text, který nám zanechal, je kapitola o římském duchu v jeho *Duchovním průvodci*."

Duchovní rada

Modleme se v této době často Krédo ze mše svaté. Modleme se usilovněji za Svatého otce, za všechny biskupy a kněze. Obětujme utrpení těchto dnů za celou svatou Církev! A pokud jsou tu problémy, musíme hledět do budoucnosti a pracovat na nějakém řešení. Buďme horlivými apoštoly katolické tradice, zejména tradiční liturgie. Často v těchto dnech sahejme po katechismu a obnovujme své katolické smýšlení!

Prosme našeho patrona, svatého papeže Pia X., o zvláštní přímluvu. Modleme se též za naše pronásledovatele! Kéž má Bůh s nimi všemi slitování. Pěstujme zejména ctnosti pravého křesťanského pokoje a vděčnosti. Věčné Pán Bůh zaplať všem kněžím, řeholním osobám a věřícím v distriktu za jejich věrnost, jejich lásku a obětavost!

S mým kněžským požehnáním
P. Johannes Regele

představený distriktu pro Rakousko, Českou republiku,
Slovensko, Maďarsko a Chorvatsko

V Jaidhofu dne 4. července 2026, na smírnou sobotu Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Korespondence papeže Lva XIV. s generálem P. Pagliaranim při příležitosti svěcení světících biskupů pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X.

List papeže Lva XIV. P. Davidu Pagliaranimu, generálnímu představenému Kněžského bratrstva sv. Pia X.

(zdroj: Svatý stolec)

Důstojnému
P. Davidu Pagliaranimu,
generálnímu představenému
Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Otcovsky a při vědomí odpovědnosti, kterou mi Pán svěřil jakožto nástupci apoštola Petra, obracím se na Vás a Vaším prostřednictvím na biskupy, kněze, seminaristy a věřící, kteří jsou spojeni s Kněžským bratrstvem sv. Pia X.

Církev uznává lásku k liturgii, nasazení ve vzdělávání kněží, apoštolskou horlivost a snahu o věrnost tradici, kterými se vyznačuje mnoho lidí a společenství, která jsou spojena s tímto Bratrstvem. To byl důvod pro pozorný a přející postoj, který vůči Vám stále projevovali moji předchůdci.

V tomto duchu a naplněn křesťanskou náklonností Vás prosím a žádám z celého srdce: Obraťte se! Napomínám Vás, abyste pečlivě zvážili duchovní dobro věřících, protože schismatický akt, kterého byste se dopustili, by je připravil o dovolené a v některých případech i o platné přijímání svátostí, které milují a vyhledávají ke svému posvěcení. Církev je otevřená cestě dialogu a porozumění, kterou Duch Svatý může umožnit a učinit plodnou.

Modlím se za Vás, protože roztržení nesešívaného roucha Kristova je nanejvýš těžký hřích. Pán nechť osvítí Vaše svědomí a vybičuje Vaše srdce. Na základě pravomoci udělené mi Kristem se cítím – se zarmouceným srdcem, přesto však stále pln naděje – povinen Vás vyzvat, abyste se vzdali svého záměru, a svěřuji tuto záležitost Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, Matky dobré rady.

Ve Vatikánu dne 29. června 2026, na svátek svatých apoštolů Petra a Pavla, papež Lev XIV.

Odpověď generálního představeného
Kněžského bratrstva sv. Pia X. P. Davida Pagliaraniho
na dopis papeže Lva XIV. z 29. 6. 2026
(zdroj: *fsspx.news*; německá verze)

Jeho Svatost
papež Lev XIV.
V Ecônu dne 30. června 2026

Svatý otče,

z celého srdce děkuji Vaší Svatosti za dopis, který jste mi adresoval.

Jsem hluboce dojat Vaší otcovskou starostlivostí.

Již dlouho jsem měl toužebné přání dostat příležitost k osobnímu setkání s Vaší Svatostí, abych Vám tváří v tvář vyznal a vyložil náš upřímný úmysl sloužit Církvi. Bohužel se taková příležitost až dosud nenaskytla.

Prosím Vás pouze o to, abyste uznal čistotu tohoto našeho úmyslu, který v žádném případě není předstíraný. Jeví se nám to – jakkoliv to může znít paradoxně – jako naše v současné situaci výslovná povinnost učinit vše, co je v naší moci, abychom opět scelili Kristovo roucho, které je trháno silami a proudy, jež jsou se skutečně katolickým duchem neslučitelné. Proto prosím Vaši Svatost pouze o to, aby uznala čistotu našeho úmyslu, než přijme nějaké rozhodnutí ohledně Kněžského bratrstva sv. Pia X. Ještě není příliš pozdě.

Ani zdaleka nepomýšlíme na odtržení od římské Církve; naopak, chceme jí mimořádnými prostředky pomoci jako Matce v nesnázích, která potřebuje zvláštní, ne všemi pochopenou pomoc. Jsem si však jist, že Svatý Otec to pochopit dokáže.

Svatý stolec dokázal, že dokáže chápat i velmi složité situace a umí si ponechat čas.

Proto si dovoluji poprosit v dětinné oddanosti Vaši Svatost o to, aby si ponechala čas pro toto rozlišení.

Kdyby snad moje slova nepostačovala, chtěl bych Vás poprosit o zvážení dvou velmi jednoduchých skutečností. Za prvé, Bratrstvo bylo již v roce 1988 prohlášeno za schismatické z důvodů a za okolností, které jsou s těmi

současnými naprosto srovnatelné; a přesto spolu hovoříme po tolika letech jako otec se synem a Vaše Svatost mě otcovsky napomíná, abych se vyhnul schismatu, které – teoreticky – již nastalo. Nemyslíte, že možná právě tento Váš postoj, jehož starostlivosti si velmi cením, je důkazem toho, že Bratrstvo není ani schismatické, ani vůči církvi nepřátelské?

Za druhé, Svatý stolec před lety svěřil dvěma biskupům Církve úkol vést rozhovory s Kněžským bratrstvem sv. Pia X.: Excelenci Vitu Huonderovi, tehdejšímu, mezitím zemřelému biskupovi z Churu, a Excelenci Athanasiu Schneiderovi, světícímu biskupovi z Astany. Oba poté, co si ponechali nezbytný čas, konstatovali hluboce katolického ducha Bratrstva a veřejně jej dosvědčili.

Především však si dovoluji se na Vás obrátit jménem tisíců duší, které díky apoštolátu Bratrstva znovu objevily katolickou víru a náboženskou praxi. To je skutečnost, kterou Vaši předchůdci vzali na vědomí. Tyto duše mají pouze jedno přání: aby byly spaseny tímto nástrojem, který jim Prozřetelnost dala k dispozici. Trpěly a jsou upřímné. Jsem si jist, že Vaše otcovské srdce jakožto všeobecného pastýře bude vnímavé vůči této velmi zvláštní situaci. Jednoho dne se všechny těžkosti mezi Svatým stolcem a Bratrstvem vyřeší. Gesto pochopení z Vaší strany – daleké toho, že by škodilo jednotě – vyjeví před světem a všemi křesťany Vaši starost o jednotu a Vaši otcovskou dobrotu.

Toto přenechávám úvaze Vaší Svatosti. Opět s tím spojuji svoji modlitbu za Vás.

Již dlouho, ještě před Vaším zvolením, se v této naší záležitosti modlím ke svaté Ritě; ve volbě augustiniánského papeže jsem spatřil znamení naděje. Jsem si jist, že tato světice se bude přimlouvat. Nikdy není příliš pozdě.

Prosím, požehnejte nám.

Využívám této příležitosti, abych se Vám poručil jako Váš v Pánu nejoddanější služebník.

Don Davide Pagliarani

Kázání P. Davida Pagliaraniho, generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X., pronesené při příležitosti biskupských svěcení, která se konala v Écônu 1. července 2026

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Excelence, drazí spolubratři, drahé sestry, drazí věřící,

konečně nastal tento den. Jakou radost máme z toho, že Vás vidíme v tak velkém počtu; a přicestovali jste ze všech koutů světa!

Především bych chtěl poděkovat za velkorysost všem, kteří tento den připravili – všem, kdo jej připravili s obětavostí materiálně, všem spolubratřím, kteří připravili srdce, mysl i rozum věřících pro tento den, a Vám všem, kteří jste vynaložili úsilí sem přijít jako poutníci v tento bezpochyby historický den.

Jaký je vlastně význam tohoto dne? Proč jsme zde? Jak máme těmto svěcením rozumět?

Tato svěcení jsou událostí, která rozděluje, před níž nelze zůstat lhostejný. Co to znamená pro nás?

Především má být tato slavnost vyznáním víry. To je velmi důležité.

Nevybíráme si, co budeme věřit či nevěřit, víru nemůžeme měnit, jinak definovat ani nově interpretovat – to nám nepřísluší. Jednoduše máme povinnost uchovávat víru, kterou Církev vždy učila, máme ji milovat, žít z ní a předávat ji dál.

Pokud skutečně milujeme našeho Pána, máme povinnost sdílet tyto dary, které přicházejí především skrze víru. Kdo nemá touhu víru předávat, dává tím najevo, že sám už z víry nežije. Čím více je víra napadána a ztrácí se, tím naléhavější je tato povinnost, protože bez víry není možné se líbit Bohu, žít dobře ani spasit svou duši. A dnes saháme k mimořádným prostředkům, odpovídajícím této naléhavé potřebě.

Někteří by mohli mít za to, že stojíme před dilematem. Volíme plnost víry, ale oddělujeme se od Církve. Že bychom měli volit mezi vírou a Církví? Abychom uchovali víru, rozcházíme se s Církví?

To je falešné dilema.

Do Církve patříme především skrze víru, skrze úplné vyznání víry Církve. Stejně jako patříme k národu tím, že mluvíme stejným jazykem a sdílíme stejnou identitu a kulturu; stejně jako patříme k rodině tím, že neseme stejné jméno a žijeme v jednom domě; tak patříme k Církvi tím, že vyznáváme tutéž víru.

Proto nemůžeme přijmout toto falešné dilema. Nemůžeme volit mezi vírou a Církví – nikdo nemůže takto volit. Chceme víru Církve, abychom zůstali v Církvi. Chceme Církev skrze víru, ve víře.

Je důležité tomu porozumět, i když to druhá strana nechce chápat. Nejde o názor ani o pocit ani o možnost danou na výběr – jde o nutnost.

Vyčítají nám, že nemilujeme papeže, že ho nerespektujeme. Ale právě proto, že papeže skutečně milujeme – jako Kristova náměstka a hlavu Církve –, nechceme jej vidět poníženého vedle falešných pastýřů, zástupců falešných náboženství. Kolikrát jsme to v posledních letech viděli!

Právě proto, že milujeme zástupce Kristova, nechceme již snášet toto ponižování papeže – ponižování, které dopadá na celou Církev, když je stavěna naroveň falešným náboženstvím.

Ale vždyť jsme to všechno už několikrát vysvětlili. Vysvětlili jsme to téměř ve všech jazycích, které na povrchu země existují.

Proč nám nerozumějí? Proč vlastně mluvíme odlišnými jazyky?

My mluvíme jazykem víry, chceme víru v celé její jednoduchosti, není to složité. Krédo není složité, vyznání víry, které právě složili budoucí biskupové, není složité, každý mu může rozumět.

Mluvíme jazykem víry, jazykem tradice. Avšak naproti tomu se setkáváme s jazykem, který se nachází na jiné úrovni a mluví o jiných věcech. Je to jazyk inkluze, naslouchání, dialogu a doprovázení.

My chceme víru. A potom, ve víře, lidi doprovázíme. Ve víře lidem naslouchámě, abychom je přivedli k víře a k obrácení.

Aby se obrátili, je třeba přestat jen mluvit pro samotné mluvení, nestačí jen doprovázet. To není to, co lidé potřebují. Lidé potřebují našeho Pána a našeho Pána poznáváme, k Němu dospíváme skrze víru, a to skrze úplnou katolickou víru, a ta je pouze jedna.

Právě proto je zde tato obtíž v dorozumění. Bohužel mluvíme rozdílnými jazyky a tyto jazyky se postupem času od sebe bohužel stále více vzdalují.

Tato svěcení prožíváme také v naději.

Neprožíváme je ani v polemice, ani v napětí, ani v hořkosti, ani v zášti. Tato svěcení prožíváme v radosti a v naději.

Proč? V roce 1988 ti, kteří odsuzovali Bratrstvo, předpovídali jeho zánik. Prozřetelnost však měla jiné plány. Proč měla Prozřetelnost jiné plány? Vaše dnešní přítomnost zde to ukazuje. Bůh nás neopustil a Bůh nás neopustí. Všechny ty roky to ukázaly a tato svěcení to znovu dokazují.

Ale proč nás Bůh nemůže opustit? Odpověď je velmi jednoduchá. Bůh má jedinou myšlenku, jediné přání, jedinou vůli: zachránit duše. Jestli někdo do písmene uskutečňuje zásadu, že nejvyšším zákonem je spása duší, pak je to sám Bůh. Je to jeho zákon a On jej vždy do písmene naplňuje.

Právě proto, navzdory všem lidským představám a předpovědím, poslal pro spásu duší svého Syna. Uložil svému Synu, aby se vtělil a zemřel na kříži.

Proč? Protože nejvyšší zákon, zákon Boží, je spása duší. Proto nás Bůh neopustil a neopustí nás; vždy nám poskytne prostředky odpovídající našim potřebám.

I když dílo vykoupení může narazit na překážky ze strany lidí, nikdy nenarazí na překážky ze strany Boží. Ale čím více člověk trpí, čím více bojuje, čím více se snaží být Bohu věrný, tím více je Bůh s ním a dává mu to poznat.

Někdy kolísáme, můžeme mít pochybnosti, můžeme prožívat sklíčenost. Ale zaslíbení našeho Pána jsou všechna neomylná, On je vždy plní. A dnes nám o tom podává důkaz.

Jestliže budeme i nadále hledat Boží vůli a dobro duší za každou cenu, nikdy nám nebude nic chybět.

Ale především musí být tato svěcení pochopena a prožívána v duchu lásky: lásky k duším a především lásky k Církvi. Čím více jsou duše zmatené a zbloudilé, tím více je musíme hledat a být jim oporou.

Čím více je Církev znevažována, čím více je zatemňována záře její božské podstaty, tím více ji musíme milovat, tím více jí musíme sloužit a tím více musíme být připraveni zaplatit jakoukoli cenu za službu Církvi.

Největší obětí, kterou od nás Bůh může požadovat, je to, že jsme považováni za vzbouřence, zatímco my chceme Církvi sloužit a milovat ji jako Matku. Jakou obětí pro nás je, že Bůh dopouští, abychom byli považováni za vzbouřence, abychom byli označováni za vzbouřence!

Chceme jí sloužit jako Matce. Matce v nouzi, která je zdrcená a trpí; Matce, která je také někdy zrazována; Matce, která potřebuje pomoc a zaslouží si, abychom pro ni z vděčnosti něco udělali za všechno, co nám dala.

Všechno, co jsme přijali, jsme přijali skrze Církev, v Církvi. Víra, o které dnes chceme vydávat svědectví a z níž chceme žít, je darem od Církve.

Právě kvůli tomu, co jsme od ní přijali, a kvůli tomu, čím ona sama je – Nevěstou Kristovou, jeho mystickým Tělem –, právě kvůli tomu všemu musíme udělat vše, co je možné, co je v naší moci, abychom jí pomohli a podpořili ji.

Mohli bychom zůstat lhostejní a nic nedělat? Říci si: „To není náš problém. To se od nás nežádá“? Může Bratrstvo zůstat lhostejné? Ne. Byla by to zrada Církve, bylo by to selhání lásky a to nemůžeme udělat.

Lidé si budou klást otázky a právě dnešní svátek Nejdražší Krve – jak to zařídila Boží prozřetelnost – dokonale vyjadřuje a shrnuje význam těchto svěcení. Tento svátek nám umožňuje všechno znovu soustředit na jediný bod: na Krev našeho Pána, nejdražší Krev našeho Pána.

Kdo nezná nejdražší Krev našeho Pána, kdo ji nemiluje a kdo se jí neklaní, nezná našeho Pána, nezná vykoupení. A kdo nezná našeho Pána, nezná nic a ničemu neporozuměl.

Nejdražší Krev je jediným lékem, jediným prostředkem, prvním i posledním, proti všem zlům, která sužují lidstvo.

Proč? Protože všechna zla pocházejí z hříchu a lékem na hřích je nejdražší Krev našeho Pána.

Všechna zla pocházejí z hříchu, a to zvláště z jednoho hříchu, na který bych chtěl obrátit Vaši pozornost. Tento hřích je stále stejný od počátku lidstva až dodnes: je to povyšování člověka. Všechno je proniknuto, doslova přesyceno tímto povyšováním člověka.

Člověk, který je sám zázrak, člověk, který je dokonalý, člověk, který je úžasný, člověk, který má takřka nekonečnou důstojnost… Nuže, to všechno ve skutečnosti vede k pýše. A v dlouhodobém pohledu to vede k pohrdání Bohem a k odpadnutí od víry, k tichému odpadu. Odtud odpad vzniká.

A čím více člověka bláznivým a fanatickým způsobem vyvyšujeme, tím více ho nakonec vzdalujeme od Boha, vzdalujeme ho od jeho zdokonalení a od jeho skutečného dobra. Je to katastrofa. Člověk, plný nároků a práv, přeceňující sám sebe, je neschopný obrátit se k Bohu, neschopný uznat, že je zraněn hříchem a že potřebuje vykoupení. Potřebuje našeho Pána, potřebuje jeho nejdražší Krev.

To je velké zlo dneška i celých dějin; zlo, které v sobě zahrnuje všechna zla ostatní. Tato nákaza je pohromou, je to urputná myšlenka, která proniká – jsme nuceni to uznat – dokonce i hluboko do Církve. Tato nákaza zaslepuje, ochromuje duše. Toto není cesta, která by přiváděla duše zpět k Bohu.

Nuže, těmito svěceními chceme něco vykonat: chceme nadále kázat nejdražší Krev našeho Pána a chceme ji určitým způsobem nadále vylévat na duše.

Právě v této Krvi náš Pán založil svou Církev, novou a věčnou smlouvu; existuje jen tato jediná. Kdo si myslí, že existují dvě nebo tři, ve skutečnosti už nevěří v nekonečnou a jedinečnou hodnotu Krve našeho Pána.

Když mluvíme o hodnotě nejdražší Krve našeho Pána, nemůžeme zapomenout, odkud pochází. Byla utvořena, připravena a vzešla z nejčistší krve Panny Marie. Je to Matka Boží, která Slovu poskytla v plnosti jeho lidství;

právě v její nejčistší, neposkvrněné krvi se v okamžiku Vtělení utváří Krev našeho Pána. Je to ona, která ji spolu s naším Pánem obětuje za naše vykoupení.

Je to ona, která ji obětuje; ona první ji vidí vytékat z ran našeho Pána, ona ji vidí stékat na dřevě kříže, ona ji shromažďuje pod křížem, ona ji dodnes uchovává u oltáře, ona při mši svaté vylévá milost na duše, ona plně chápe její hodnotu a vždy stojí po boku našeho Pána.

Jaké tajemství! Jaké tajemství je toto spojení Matky Boží s jejím božským Synem, vždy po jeho boku!

Podívejte se, jak se celá naše víra, naše náboženství a naše láska soustřeďují kolem Krve našeho Pána, protože všechno se soustřeďuje kolem kříže.

Nuže, drazí spolubratři, kteří budete za několik okamžiků oděni do plnosti kněžství, do plnosti kněžství našeho Pána, toto je v několika slovech to, co budete muset bránit a co budete muset hlásat.

Jaká čest a jaká odpovědnost! Hlásat vykoupení slovem a šířit je prostřednictvím svátostí; hlásat moudrost kříže – pohoršení pro židy a bláznovství pro pohany. Bláznovství především dnes pro odpadlý svět, který nemůže pochopit a nechce pochopit.

Tato moudrost kříže je jediným protijedem proti tomuto humanismu, který vede k lhostejnosti a k odpadu od víry. Toto zbožšťování člověka musíte mít vždy na zřeteli.

A jakou radu Vám můžeme dát? Vaše poslání, to, co budete konat, je tak citlivé, tak důležité a tak veliké, že raději přenechám slovo samotnému našemu Pánu a budu citovat evangelium.

Jakou radu Vám dnes dává náš Pán? Jakou radu dával náš Pán apoštolům, když je posílal hlásat? „Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky.“

Beránek – velmi krásný obraz našeho Pána, velmi krásný obraz biskupa. To znamená, že musíte především kázat nevinností svého života. Právě nevinnost, čistota Vašeho života a Vašich mravů dodají morální autoritu všemu, co budete hlásat.

Být beránkem znamená také a především dokonalou odevzdanost, dokonalé podřízení se Boží vůli. Stejně jako je náš Pán neustále podřízen vůli svého

Otce, tak i vy, a to od dnešního dne na ještě vyšší úrovni a ve větší míře, musíte vždy hledat jeho vůli.

Ale nezapomeňte na jednu věc: náš Pán, který je Beránkem Božím, je zároveň také Lvem z Judy.

Jak může být někdo beránkem i lvem? Protože náš Pán současně s tím, jako je podřízený vůli Otce, se nikdy nesklání před duchem světa. Tím, že dokonale slouží Otci, se nutně dostává do střetu s duchem světa, s duchem knížete tohoto světa.

A stejně tak biskup: čím více je podřízený Boží vůli, tím vytrvaleji před světem hájí práva našeho Pána, a nikoli práva člověka.

A lev nikdy neutíká, lev nikdy necouvá a především lev se nikdy nepoddává. Nikdy se nesklánějte před tímto duchem světa, neuhýbejte, neustupujte; svěcení Vám propůjčí neodolatelnou sílu.

Již dnes Vás po celém světě lidé pozorují a naslouchají Vám. Za třicet, čtyřicet let budou moci říci: „Nesklonili se. Nepoklekli před tímto duchem světa. Poklekli pouze před naším Pánem – Kristem Králem."

To bude ta nejkrásnější věc, kterou o Vás bude možno říci v okamžiku Vaší smrti, ten nejkrásnější odkaz, který můžete zanechat.

A náš Pán Vám dává další radu: „Buďte bezelstní jako holubice a obezřetní jako hadi." Proč je třeba být jako hadi? Proč má být biskup jako had? Je to proto, aby dokázal rozpoznat, postřehnout a zachytit dvojakost, nejednoznačnost a lstivost, které panují ve světě a u nepřátel kříže. Vaši nejhorší nepřátelé Vás nebudou napadat přímo; budou se Vás snažit postupně přivést k poněkud modernějšímu pojetí víry, křesťanského života a vztahů se světem. Je třeba to vědět.

Když pocítíte toto nebezpečí, vytvořte si odstup, modlete se, pozorujte, poraďte se, rozvažujte, zůstaňte nehybní před reakcí –, jako had. Až budete reagovat, až vám Duch Svatý dá světlo potřebné k jednání, učiňte to a nikdy se nevracejte zpět.

Být jako had znamená: rozpoznat dvojakost, nejednoznačnost a lstivost, které jsou ve světě, a mluvit a kázat jako holubice: jednoduše, bez dvojtvárnosti a bez strachu, bez dvojznačnosti a bez nejasností. Dvojakost, kterou musíte rozpoznávat u druhých, nesmí nikdy být vlastní Vám.

A co ještě říká Ježíš? Co říká náš Pán? „Bratr vydá svého bratra, otec své dítě a budete nenáviděni ode všech pro mne, pro mé jméno. Nebojte se toho všeho, neboť není nic skrytého, co by nebylo odhaleno, ani nic tajného, co by nebylo poznáno.“ Nebojte se toho všeho, říká nám náš Pán. Nechte mě jednat, nechte mě soudit, já sám zasáhnu, až to bude třeba.

Má jedinou starost. Jakou? „Každého, kdo mě vyzná před lidmi, toho i já vyznám před svým Otcem, jenž je v nebesích.“ Každého, kdo uzná má práva, mé Božství, mou Církev, mou víru. „Nemyslete si, že jsem přišel přinést na zem pokoj…, přinesl jsem meč.“ To jsou slova našeho Pána, která dnes adresuje zvlášť Vám.

Za několik okamžiků, až Vám světící biskup předá berlu, Vám náš Pán dá meč – svůj meč, meč evangelia, meč víry. Právě vírou, a pouze vírou, lze zvítězit nad světem a svět je již vírou přemožen.

Tento meč Vám od dnešního dne náleží zvláštním způsobem a Bůh Vám dá zvláštní sílu k tomu, abyste s ním zacházeli a používali jej v pravý čas, vhod i nevhod. „Člověk bude mít nepřátele ve vlastním domě.“ Není možné, aby nám všichni rozuměli, nelze být se všemi zajedno.

Je to snad tragédie? Je to snad něco nepochopitelného? Ne. Je to zákon evangelia, je to zákon kříže. Toto jsou rady, které Vám dává dnes náš Pán prostřednictvím evangelia.

A před zakončením nesmíme dnes zapomenout doporučit Vás všem těm tisícům svatých biskupů, kteří Vás v dějinách Církve předešli. Zmíníme dva z nich: jednoho, který patří do křesťanského starověku, a druhého, který je nám mnohem bližší.

Prvním je svatý Cyril, svatý Cyril Alexandrijský. Liturgie o něm říká to nejkrásnější, co lze o biskupovi říci: *zelus fidei sollicitus*. Měl jedinou starost:

čistotu víry. Jak krásný životní program pro biskupa! Do dějin vešel jako velký obránce božského mateřství Panny Marie, nenáviděný bludaři.

Liturgie dodává: *propter fidem multa perpessus est.* A kvůli tomu, kvůli své starosti o víru, mnoho trpěl. Připravte se na to; není možné plně bránit víru bez utrpení. Byl obviňován ze všech zločinů, a to i po své smrti, a přesto se nestyděl za našeho Pána, nestyděl se za Matku Boží.

Dalším biskupem, který je Vaším vzorem a je nám bližší, i když ještě není svatořečen, je bezpochyby arcibiskup Lefebvre. Také o něm lze říci: *zelus fidei sollicitus a multa perpessus.* Měl jedinou starost: víru – a kvůli ní mnoho trpěl.

Velmi dobře poznal, jak je víra shrnutá ve mši svaté, v obraně mše svaté, v obraně nejdražší Krve našeho Pána. Jaká moudrost!

Jak mohl před tolika lety tak jasně, tak pronikavě a s takovou silou pochopit příčiny krize? Je to moudrost kříže; kříž, který nesl, se stal zdrojem jeho moudrosti. Dnes je více než kdy jindy jeho duch mezi námi, povzbuzuje nás, modlí se za nás, modlí se zvláště za Vás, ukazuje nám cestu, kterou máme kráčet, vedeni touto moudrostí kříže.

„Ale není učedník nad svého mistra“, učedníkovi stačí, aby s ním bylo zacházeno jako s jeho mistrem. To jsou opět slova našeho Pána. A tak před třiceti osmi lety odsoudili světce.

Máme snad očekávat něco jiného? Máme se bát? Máme propadat panice? Tato otázka je tak důležitá, že opět přenechám slovo samotnému našemu Pánu; On sám Vám odpovídá: „Blahoslavení jste, jestliže vás budou tupit, jestliže vás budou pronásledovat a jestliže vám budou lživě připisovat kdejakou špatnost“ kvůli mně, kvůli mému království, kvůli mým právům, kvůli mému zákonu, kvůli víře ve mě, kvůli mým přikázáním. „Radujte se a jásejte, neboť vaše odměna je hojná v nebesích.“

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Oznámení generalátu FSSPX ze dne 1. července 2026

Dnešního dne, 1. července 2026, o svátku Nejdrahocennější Krve našeho Pána Ježíše Krista, Jeho Excelence Msgr. Alfonso de Galarreta v Kněžském semináři sv. Pia X. v Écône ve Švýcarsku za asistence Jeho Excelence Msgr. Bernarda Fellaye, v přítomnosti P. Davida Pagliaraniho, generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X., a za účasti velmi velkého počtu kněží, řeholníků, řeholnic a věřících, udělila biskupské svěcení Msgr. Pascalu Schreiberovi, Msgr. Michaelu Goldadovi, Msgr. Michelu Poinsinetovi de Sivry a Msgr. Marcu Hanappierovi, aby byli pomocnými biskupy bez jurisdikce pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X.

Kněžské bratrstvo upřímně lituje, že tato svěcení musela být vzhledem k mimořádným okolnostem udělena bez svolení Svatého otce. Zvláště lituje toho, že generálnímu představenému Bratrstva nebyla poskytnuta možnost osobně se setkat s Jeho Svatostí papežem Lvem XIV., aby mu synovsky předložil závažné důvody, které učinily tento obřad nezbytným.

Hluboká radost, kterou tato biskupská svěcení vzbuzují, však nemůže být zastíněna. Tím, že zajišťuje nezbytné prostředky k uchování posvátného dědictví Tradice, představuje dar těchto čtyř nových biskupů skutečně velmi velikou milost.

To naplňuje Kněžské bratrstvo sv. Pia X. hlubokou radostí a ono vzdává Bohu vroucí díky. Jeho zcela zvláštní dík náleží přesvaté Panně Marii, která umožnila toto předání plnosti kněžství – k větší slávě Boží, ke cti svaté Církve a ke spáse duší.

Écône, 1. července 2026

Dopis generálního představeného FSSPX P. Davida Pagliaraniho Svatému otci stran dekretu Dikasteria pro nauku víry

Generální představený
Jeho Svatosti
papeži Lvu XIV.

Ecône, 3. července 2026

„Cožpak podá někdo z vás svému synu kámen, když ho jako otce bude prositi o chléb? Anebo když o rybu, dá mu místo ryby hada? Anebo bude-li ho prositi o vejce, dá mu místo ryby hada? Anebo bude-li ho prositi o vejce, zda mu podá štíra? Dovedete-li tedy vy, jsouce zlí, dávati dětem dobré dary, oč spíše dá váš Otec nebeský Ducha Svatého těm, kteří ho prosí“ (Lk 11, 11–13).

Svatý otče,

bylo nám doručeno oznámení o rozhodnutí Svatého stolce vůči Kněžskému bratrstvu svatého Pia X. a toto oznámení se mezitím stalo všeobecně známým.

Máme dojem, že toto rozhodnutí vynáší na světlo krajně tragický kontext, v němž se celá Církev nachází. Co Kněžské bratrstvo svatého Pia X. činilo a bude činit nadále, není nic jiného než krajním opatřením na záchranu duší uprostřed naukového a mravního zmatení, do nějž Církev upadla. V žádném případě si nečiníme nárok nahrazovat Církev a nechceme nic jiného než jí zůstat věrni.

Ve svědomí jsme nepovažovali za možné, zprostit se morální povinnosti, kterou máme vůči duším, jak jsme již Vaší Svatosti soukromě i veřejně vysvětlili.

Prosili jsme o chléb, totiž o trochu pochopení pro upřímný konflikt ve svědomí, o otcovské gesto ne tolik vůči FSSPX, jako spíše vůči duším, a slíbili jsme Vám, že z nich učiníme opravdové děti římské Církve; bohužel jsme dostali kámen.

Prosili jsme o rybu, totiž o možnost dočasně získat prostředky nezbytné k tomu, abychom mohli i nadále formovat dobré kněze, kteří budou pokračovat v hlásání našeho Pána duším; bohužel jsme dostali hada.

Prosili jsme o vejce a slíbili jsme, že je vrátíme, jakmile to bude možné. Neboť posvátná Tradice, kterou uchováváme v duších, náleží naší Matce Církvi – nikoli Kněžskému bratrstvu sv. Pia X. – a jsme si jisti, že jednoho dne ji některý papež bude chtít použít pro dobro celé Církve; bohužel jsme dostali štíra.

Prosili jsme, abychom byli poučeni a utvrzeni ve víře všech dob; místo toho jsme byli podruhé prohlášeni za schismatiky.

Navzdory sankcím, které na nás dopadají, obnovuje Kněžské bratrstvo sv. Pia X. upřímně svůj slib, který již Vaší Svatosti učinilo. Dovolte mi v této souvislosti volně připomenout to, co již bylo řečeno:

„Bratrstvo Vám slibuje […], že vynaloží všechny své síly pro zachování Tradice a pro to, aby ji dalo do služeb Církve. Kněžské bratrstvo sv. Pia X. se přitom nespokojuje jen s uchováváním starobylých zvyků – podporuje a zachovává kněžská povolání, řeholní povolání, početné a hluboce křesťanské rodiny, jedním slovem vše, co dosvědčuje vitalitu Církve, milosti a katolické víry. Naším úmyslem není nabídnout Církvi muzeum starožitností, nýbrž integrální Tradici, plodnou, pramen duchovního života, vtělenou a žitou v duších.

[…] Jsem si jist, že jednoho dne Vy nebo některý z Vašich nástupců budete moci a budete chtít využít této služby, jejíž nabídka, v Církvi a pro Církev, představuje jediný důvod naší existence.“ (Osobní dopis adresovaný Vaší Svatosti dne 21. listopadu 2025.)

Především však Vám dnes Kněžské bratrstvo sv. Pia X. slibuje, že tyto nové sankce – objektivně nespravedlivé a neplatné – nepřijme s hořkostí ani ve vzpouře.

Nedávná odsouzení, stejně jako ta minulá, se dotýkají toho, co je nám nejdražší: našeho pouta k naší Matce, římské Církvi. Přesto i za těchto okolností

musí všechno přispívat k dobru duší a Církve samotné. Proto nás tato odsouzení vedou k tomu, abychom svatou Církev milovali ještě více a stáli při ní v jejích potřebách ze všech svých sil, dnes více než kdy jindy. Ze stejného důvodu Kněžské bratrstvo sv. Pia X. ochotně obětuje utrpení způsobené novými sankcemi pro dobro všeobecné Církve i Vaší Svatosti.

Jsme si jisti, že jednoho dne Vy nebo některý z Vašich nástupců přijmete za svůj program svatého Pia X.: „Vše obnovit v Kristu“ („Instaurare omnia in Christo“). V ten den Svatý otec objeví v Kněžském bratrstvu sv. Pia X. nikoli změť hadů a štírů, nýbrž malé vojsko věrných synů, připravených ke všemu, aby ho podporovali při obnově všeho v našem Pánu a aby před celým lidstvem hájili nedotknutelná práva Krista Krále nad všemi dušemi i nade všemi národy.

V ten den Svatý otec s velikou radostí a hlubokou útěchou objeví duše skutečně katolické, jejichž pouto s Církví se nikdy nezakládalo na pohyblivých píscích nejednoznačného dialogu, nýbrž na skále Petrovy víry.

Prosíme Nejsvětější Pannu Marii, aby urychlila příchod onoho dne, a především přejeme Vaší Svatosti, aby tuto radost a tuto útěchu mohla co nejdříve zakusit.

Do té doby, bude-li to možné navzdory Vašemu nedávnému rozhodnutí, požehnejte nám jako svým synům. Pro nás se nic nezměnilo a nikdy se nic nezmění.

S důvěrou v Božskou Prozřetelnost, jíž nic neuniká a která proniká do hlubin srdce každého člověka, zůstávám

Váš nejoddanější v Pánu

P. Davide Pagliarani

Sdělení generalátu Kněžského bratrstva sv. Pia X. z 13. července 2026

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. sděluje, že jako odpověď na dekret Dikasteria pro nauku víry zveřejněný 2. července 2026 podalo dne 11. července dle kánonu 1734 a násl. Kodexu kanonického práva k témuž dikasteriu předběžnou žádost.

Toto podání, které představuje předepsaný předstupeň možného hierarchického odvolání, má za následek odklad provedení daného dekretu. Touto žádostí uplatnilo Bratrstvo právo, které Církev přiznává každému, kdo se cítí poškozen nějakým správním aktem, totiž napadnout takový akt z hlediska jeho správnosti, a sice v duchu úcty k církevní autoritě a ve věrné snaze o prosazení spravedlnosti, pravdy a blaha Církve.

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. svěřuje tuto žádost s důvěrou do rukou příslušných autorit a doporučuje tento postup modlitbě všech věřících.

Menzingen, 13. července 2026

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ZÁŘÍ–ŘÍJEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
	– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (8. 9. odpadá)
3. 9.	– 18.00 – Sv. Pia X. – Mše sv. chorální
4. 9.	– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 9.	– 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 9.	– Mše sv. není
9. 9.	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
28. 9.	– 10.00 – Mše sv. chorální
29. 9.	– 18.00 – Sv. Michaela arch. – patrona bratří Bratrstva – Mše sv. chorální
2. 10.	– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 10.	– 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny	– 7.15 – Mše sv.

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 3. října do 4. října
17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti
– celonoční adorace – 9.00 růženec - 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání
a růžencová oběra

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle	– 10.00 – Mše sv. chorální

Svatováclavská pouť

Praha – 28. září
Mše sv. – 10.00 hod.
poté pěší pouť na Vyšehrad k památné soše sv. Václava
a uctění sv. Václava společnou modlitbou

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
13. 9. – 17.30 – Slavnost posvěcení kostela – Mše sv. chorální
20. 9. – 17.30 – Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

Pouť naší duchovní rodiny a rodin

Pátek 18. 9.:	17.30 hod.	– růženec;
	18.00 hod.	– Mše sv. a po ní adorace do 22.00 hod., zakončená svátostným požehnáním.
Sobota 19. 9.:	8.00 hod.	– Mše sv., po ní vysvěcení Domu sv. Hedviky a čas na snídani;
	11.00 hod	– Přednáška P. Franze Schmidbergera FSSPX o díle exercicií
	15.00 hod.	– Přednáška P. Franze Schmidbergera FSSPX na téma *Msgr. Lefebvre, jak jsem ho znal*
	Večer	– zábava u táboráku
Neděle 20. 9.:	8.00 hod.	– Mše sv. chorální.
	10.00 hod.	– modlitba křížové cesty na poutní cestě k Panně Marii Pomocné;
	cca. 12.30 hod.	– na poutním místě růženec, zakončený požehnáním

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
27. 9. – 17.30 – Mše sv. chorální

ŽĎÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 10. – Mše sv. odpadá

Celodenní adorace

2. září
Mše sv. – 8.00 hod.
Závěrečné svátostné požehnání – 17.00 hod.

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

17. 9. a 15. 10. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Kaple sv. Marcela, papeže a mučedníka, Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 3., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
27. 9. – 10.00 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Kaple sv. Davida, krále, Anenské nám. 3/4

3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: http://fsspx.cz
Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:
Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**
Měna účtu: **CZK**
Číslo účtu: **2801456074**
Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplať.